

Číslo jednací: KUUK/010829/2024
UID: kuukes920839e5

Výroční zpráva o činnosti orgánů Ústeckého kraje podle § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2023

Výroční zpráva o činnosti orgánů Ústeckého kraje je zpracována na základě povinnosti vyplývající z ustanovení § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), a to za rok 2023.

1. Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 18 odst. 1 písm. a) InfZ)

- a) Počet podaných žádostí o informace: 145.
- b) Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti (i částečné): 28.

2. Počet podaných odvolání proti rozhodnutí (§ 18 odst. 1 písm. b) InfZ)

Počet podaných odvolání proti rozhodnutí: 3.

3. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle tohoto zákona, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení (§ 18 odst. 1 písm. c) InfZ)

- a) Počet rozsudků soudu: 2.
- b) Rozsudky soudu (viz přílohy):
 - I. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.09.2023, č. j. 3 As 245/2022-38
 - II. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24.10.2023, č. j. 15 A 133/2019-118
- c) Soudní náklady celkem: 29 600,- Kč.
- d) Výdaje na vlastní zaměstnance celkem: nelze vyčíslit z důvodu, že činnost zaměstnanců u jednotlivých pracovních úkolů není vykazována např. způsobem obdobným advokátům.
- e) Výdaje na právní zastoupení: 0 Kč.

4. Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence (§ 18 odst. 1 písm. d) InfZ)

V roce 2023 nebyla poskytnuta žádná výhradní licence.

5. Počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení (§ 18 odst. 1 písm. e) InfZ)

Počet podaných stížností: 2, a to:

- a) Stížnost (1) žadatel podal dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ z důvodu částečného nevyřízení jeho žádosti. Povinný subjekt stížnost vyřídil dle § 16a odst. 5 InfZ poskytnutím požadovaných informací.
- b) Stížnost (2) žadatel podal dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ z důvodu částečného nevyřízení jeho žádosti. Povinný subjekt stížnost vyřídil dle § 16a odst. 5 InfZ poskytnutím požadovaných informací.

6. Další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona (§ 18 odst. 1 písm. f) InfZ)

- a) Počet rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, ve kterých rozhodoval jako odvolací orgán proti rozhodnutí povinného subjektu: 49.
- b) Počet rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, ve kterých rozhodoval jako nadřízený orgán v případech stížností na postup povinného subjektu: 22.
- c) Počet případů nečinnosti povinného subjektu, které řešil Krajský úřad Ústeckého kraje jako nadřízený orgán: 0.

V Ústí nad Labem

Ing. Jan Schiller
hejtman

Příloha:

Rozsudky soudu I. – II.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Michala Bobka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupený JUDr. Danielem Volákem, advokátem se sídlem Jiráskova 413, Litvínov, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. KUUK/009087/2020/UPS, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2022, č. j. 15 A 5/2020 - 45,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2022, č. j. 15 A 5/2020 - 45, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. KUUK/009087/2020/UPS, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 21 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Jana Waltera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Posuzovaná věc se týká částečného odmítnutí žádosti o informace podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“). Dne 4. 9. 2018 požádala žalobkyně Městský úřad Vejprty (dále též „městský úřad“) o:

1. sdělení, zda [městský úřad] vyřizoval stížnost ze dne 20. ledna 2016 na postup Ing. B. Š., vedoucí stavebního úřadu Vejprty (viz přílohu),
2. sdělení, pod jakým číslem jednacím/spisovou značkou byla tato stížnost vyřizována,
3. sdělení, které úřední osoby byly pověřeny vyřizováním této stížnosti,
4. sdělení, kdy byla tato stížnost [městskému úřadu] doručena,
5. poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti.

[2] Nečinnost městského úřadu při vyřizování žádosti žalobkyně dvakrát napadla stížností, a posléze i žalobou. Rozsudkem ze dne 10. 12. 2019, č. j. 15 A 222/2018 - 49, Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) nařídil městskému úřadu o žádosti rozhodnout. Městský úřad následně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. MU-VEJ/267/2019/taj, žalobkyni sdělil, že stížnost ze dne 20. 1. 2016 nevyřizoval a že tuto problematiku projednávala rada města a poté i zastupitelstvo města (*odpověď na bod 1 žádosti*), přičemž stížnost byla (povinnému subjektu) doručena dne 20. 1. 2016 (*odpověď na bod 4 žádosti*). V bodech 2., 3. a 5. městský úřad žádost podle § 15 odst. 1 InfZ odmítl „*pro neexistenci takové informace*“.

[3] Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2020, č. j. KUUK/009087/2020/UPS, sp. zn. KUUK/001356/2020/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že jelikož městský úřad „*stížnost nevyřídil, neexistuje informace o tom, pod jakým číslem jednacím byla stížnost vyřizována, jaká úřední osoba byla vyřízením pověřena ani písemnost, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti.*“ Dále žalovaný uvedl, že mu „*není zřejmé, jak by měl povinný subjekt dle názoru odvolatelky ukázat, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací.*“

[4] V řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, popř. zrušení prvostupňového rozhodnutí a nařízení poskytnutí vyžádaných informací. Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 9. 2022, č. j. 15 A 5/2020 - 45 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ačkoliv uznal, že prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno velmi stručně, s odkazem na zásadu jednotnosti správního řízení (a rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006 - 65) dospěl k závěru, že bylo dostatečně doplněno žalobou napadeným rozhodnutím. Nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle které měl městský úřad vyžádané informace vytvořit, jelikož měl povinnost jimi disponovat (v souladu s požadavky rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41). Právě uvedený rozsudek na případ nedopadá, protože se vztahuje na informace, kterými povinný subjekt již v minulosti disponoval. Krajský soud také dovodil, že žalobkyně se ve skutečnosti prostřednictvím žádosti o informace snaží dosáhnout nápravy úředního postupu, se kterým nesouhlasí (tj. nevyřízení její stížnosti ze dne 20. 1. 2016 městským úřadem a její tvrzené postoupení radě města). S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18,

pokračování

a na svůj dřívější rozsudek ze dne 14. 4. 2020, č. j. 15 A 121/2019 - 37, pak krajský soud uzavřel, že prostřednictvím InfZ se nelze nápravy nesprávného úředního postupu domáhat.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Kasační stížnost stěžovatelky spočívá na dvou námitkách. Za první, krajský soud nesprávně vyhodnotil rozhodnutí žalovaného jako přezkoumatelné. Zjištění, že vyžádané informace neexistují, není náležitě odůvodněno. Městský úřad neprokázal, že by vyvinul dostatečné úsilí k dohledání informací. Žalovaný pak tento nedostatek odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nedoplnil. Povinnost městského úřadu ukázat, jak a kde se snažil vyžádané informace dohledat a tím osvědčit, že je skutečně nebyl schopen dohledat, stěžovatelka dovozuje z rozsudků NSS ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015 - 36, a ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41. Dále stěžovatelka uvádí, že ze skutkových okolností nevyplývá, že by městský úřad stížnost ze dne 20. 1. 2016 postoupil jinému orgánu. O takové skutečnosti by musel existovat záznam. Stěžovatelka také odmítá závěr žalovaného, že „*informace neexistuje, jelikož stížnost nebyla vyřízena.*“ Povinný subjekt totiž musí ze zákona vyžadovanými informacemi disponovat. Skutečnost, že mu stížnost došla, přitom sám potvrzuje.

[7] Za druhé, krajský soud měl podle stěžovatelky nesprávně zodpovědět právní otázku, zda je povinný subjekt povinen vytvořit informace v případě, že má povinnost určitými informacemi disponovat a zjistí, že tyto informace nemá. Stěžovatelka odkázala na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41, podle kterého musí povinný subjekt informaci vytvořit v případě, že ji nemá, ačkoli je povinen danou informací disponovat. Podle stěžovatelky nedává smysl rozlišovat mezi informacemi, které povinný subjekt již nemá a informacemi, které nikdy neměl, pokud má právní povinnost takovými informacemi disponovat. Takový závěr vyplývá i z rozsudků NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, a ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41. Povinnost vyžádanými informacemi disponovat městskému úřadu ukládá vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, stejně jako zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s. ř.“).

[8] Stěžovatelka rovněž odmítá závěr krajského soudu, že se její žádost o informace neslučuje se smyslem a účelem InfZ. Tvrdí, že „*zcela otevřeně (ve svém podání z 16. 4. 2021) uvedla, že získané informace mají sloužit ke zjištění, jak bylo s podáním z 20. 1. 2016 naloženo, k upozornění na pochybení, k nimž při vyřizování došlo, zjištění konkrétních odpovědných úředníků a k přijetí nápravných kroků, které by zabránily opakování takových pochybení do budoucnosti.*“ V doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 1. 2023 stěžovatelka odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. As 141/2011-67, jehož stěžejním argumentem, relevantním rovněž pro projednávaný případ, je, že povinný subjekt se „*[n]erespektováním povinnosti evidovat požadované informace [...] nemůže zbavit své povinnosti předmětné informace poskytovat; vytvářením takových informací by pouze napravoval své dřívější pochybení.*“

[9] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti nepřináší žádnou novou skutečnost. Proto odkazuje na svou argumentaci uvedenou již ve správním řízení. Ztotožňuje se se závěrem krajského soudu, že úsilí přimět povinný subjekt k vytvoření požadovaných informací je *de facto* snahou o revizi postupu správních orgánů, k čemuž InfZ neslouží. Pokud by byl městský úřad nucen vytvořit informace, jejichž poskytnutí pro neexistenci odmítl, byla by obcházena jiná ustanovení správního řádu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených stěžovatelem v kasační stížnosti. Přihlížel při tom k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] NSS dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

[13] NSS předesílá, že skutkově a právně obdobným případem se nedávno již zabýval v rozsudku ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 As 102/2022 - 33. Stejně jako v právě řešeném případě byl rovněž v citované věci Městský úřad Vejprty požádán o poskytnutí informací týkajících se již dříve podané stížnosti na postup městského (stavebního) úřadu v kauze „Pila Kovářská“. Tuto žádost však městský úřad vůbec nevyřizoval. Podstatou řešeného sporu tak byla otázka, zda městský úřad postupoval správně, když žádost částečně odmítl podle § 15 odst. 1 InfZ, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl pouze to, že požadovanou informaci (písemností, kterou by byl stěžovatel vyrozuměl o vyřízení stížnosti) nedisponuje, byť tedy poskytl údaje ohledně spisové značky, pod kterou byl podnět vyřízen, stejně jako jméno osoby pověřené jeho vyřízením. Nadřízený správní orgán (Krajský úřad Ústeckého kraje) následně zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Krajský soud v Ústí nad Labem následně rozsudkem ze dne 13. 4. 2022, č. j. 15 A 133/2019 - 81, žalobu proti druhostupňovému rozhodnutí zamítl s tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo dostatečné. Jelikož městský úřad již dříve sdělil, že stížnost nevyřizoval, krajský soud rovněž v dané věci akceptoval, že nemohl disponovat žádanou informací.

[14] Za tohoto skutkového rámce pak NSS v právě citované věci v odstavcích [27] až [29] svého odůvodnění uvedl, že „[p]odle judikatury Nejvyššího správního soudu lze žádost o informace odmítnout i z tzv. faktických důvodů. Typickým faktickým důvodem pro odmítnutí žádosti je neexistence požadované informace, tedy situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (viz již rozsudek ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Než ovšem povinný subjekt odmítne žádost o informace z tohoto důvodu, musí zkoumat, zda požadovanou informaci fakticky disponuje (rozsudek ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS, bod 32). Je povinen „vyvinout jistou míru úsilí, aby požadovanou informaci našel“ (rozsudek ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, bod 26). Neexistenci informací musí „přezkoumatelně“

pokračování

doložit, tj. do spisu zanést informace o tom, jaké kroky (šetření) [...] provedl (rozsudek ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 378/2019-29, bod 21).

[15] *Domáhá-li se žadatel na povinném subjektu poskytnutí informace, jak byl vyřízen jeho podnět adresovaný tomuto subjektu (či přesněji řečeno poskytnutí písemnosti, kterou byl o vyřízení informován), povinný subjekt musí – aby dostal povinnosti přezkoumatelně doložit úsilí tuto informaci nalézt – v první řadě přezkoumatelně doložit, zda se mu podařilo dohledat tento podnět. Následně musí přezkoumatelně doložit, jaký byl další osud tohoto podnětu – tedy zda mu bylo přiděleno číslo jednací či k němu byl vytvořen spis, zda byl tento podnět postoupen jinému orgánu, a konečně zda se v tomto spisu požadovaná informace (písemnost informující žadatele o vyřízení podnětu) nachází či nikoliv. Bez toho nelze přezkoumat, zda požadovanou informaci má či nemá k dispozici.*

[16] *Z těchto důvodů je relevantní námitka stěžovatele, že stížnost městskému úřadu doručil. Je-li pravdivá, při vynaložení odpovídajícího úsilí městský úřad měl být schopen přinejmenším toto podání nalézt a přezkoumatelně uvést, jak s ním bylo naloženo. Pokud městský úřad ani toto podání nenalezl, lze jeho postup těžko považovat za vynaložení odpovídajícího úsilí k dohledání požadované informace. S těmito otázkami se však musí vypořádat nejprve krajský soud.“*

[17] NSS nemá důvod se od těchto závěrů v právě posuzovaném případě odchýlit. V právě posuzované věci je navíc postaveno najisto odpovědí městského úřadu v bodě 4 jeho odpovědi na žádost o informaci, že stížnost stěžovatelky skutečně obdržel. Pokud tedy NSS došel v rozsudku č. j. 6 As 102/2022 - 33 k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, tak stejná logika bude *a fortiori* aplikovatelná i v nyní projednávané věci, a povede soud ke stejnému závěru, neboť úvaha a odůvodnění žalovaného jsou v nyní projednávané věci ještě méně určité, a tudíž přezkoumatelné, než tomu bylo ve věci, v níž bylo vydáno rozhodnutí č. j. 6 As 102/2022 - 33.

[18] Po nahlédnutí do správního spisu NSS totiž zjistil, že povinný subjekt vůbec neuvádí, jak a kde se vyžádané informace snažil dohledat. Nemohl tak ani přezkoumatelně doložit, že stížnost stěžovatelky z 20. 1. 2016 nevyřizoval, a že informace související s touto stížností nemá. Rovněž nemohl přezkoumatelně dospět k závěru o dalším osudu stížnosti (tj. zda ji projednávaly jiné orgány, zda byla postoupena apod.) Ani nadřízený orgán prvostupňové rozhodnutí v tomto smyslu nedoplnil. I napadené rozhodnutí proto trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[19] Krajský soud v napadeném rozsudku přezkoumal napadené rozhodnutí a došel k závěru, že správní orgány dostatečně odůvodnily odmítnutí žádosti o informace. Nelze než souhlasit s krajským soudem, který v tomto ohledu reflektuje ustálenou judikaturu NSS, když uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Absence konkrétního popisu jak a kde povinný subjekt informace hledal a že je tam skutečně nenašel má však za následek nemožnost přezkoumat tvrzení, že povinný subjekt informací nedisponuje (resp. že informace neexistuje). Stěžovatelka nemůže být nucena bez dalšího přijmout strohé sdělení (v podstatě jen rozepsané, ale obsahově nedoplněné nadřízeným orgánem), že povinný subjekt vyžádané informace nemá. Takové sdělení totiž neumožňuje skutečně

ověřit, zda povinný subjekt vynaložil dostatečné, či tedy spíše jakékoliv, úsilí k dohledání informace.

[20] Navíc, i kdyby povinný subjekt skutečně neměl, tedy nedisponoval písemností, kterých se stěžovatelka domáhala (vyrozumění o vyřízení stížnosti), bylo by s podivem, že by se stejná neexistence informace vztahovala bez dalšího i na spisovou značku, pod kterou byla, respektive nebyla, původní stížnost vyřizována, stejně jako na označení úředních osob, které byly pověřeny vyřizováním původní stížnosti. Ostatně i v již citované věci č. j. 6 As 102/2022 - 33, kde stejný povinný subjekt rovněž nedisponoval samotnou písemností a tam formulovanou obdobnou žádost částečně odmítl ze stejných důvodů, tak spisovou značku, pod kterou byl podnět vyřizován, stejně jako sdělení osoby, která byla vyřizováním pověřena, poskytl.

[21] NSS se pro úplnost stručně vyjádřil i ke druhé kasační námitce stěžovatelky, a to v zásadě opět odkazem na svůj rozsudek ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 As 102/2022 - 33.

[22] Dle stěžovatelky krajský soud nesprávně zodpověděl právní otázku, zda povinný subjekt musí vyžádané informace znovu vytvořit v případě, že má povinnost těmito informacemi disponovat, a zjistí, že jimi nedisponuje. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, a rozsudek ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41, stěžovatelka tvrdí, že povinný subjekt musí vyžadované informace znovu vytvořit, protože má ze zákona povinnost jimi disponovat. Vytvoření žádaných informací by dle stěžovatelky představovalo nápravu předchozího pochybení povinného subjektu (viz body [6] a [7] tohoto rozsudku).

[23] V rozsudku ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 As 102/2022 - 33, NSS dovedl, že „[ž]ádost o informace [...] není nástrojem k nápravě pochybení správních orgánů. I kdyby tedy nezaevidování či nevyřízení stížnosti bylo porušením správních předpisů, neznamená to, že kvůli podané žádosti o informace je městský úřad povinen stížnost nyní vyřídit a požadovanou informaci tak dodatečně vytvořit.“ Proto není ani v nyní posuzovaném případě možné, aby se stěžovatelka úspěšně domáhala vyřízení své stížnosti (a tedy i dodatečného vytvoření informací souvisejících s vyřizováním stížnosti) prostřednictvím žádosti o informace podané na základě InfZ. Tato kasační námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že důvody pro takový postup byly dány již v řízení před krajským soudem, zrušil NSS rovněž rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V něm bude žalovaný povinen přezkoumatelným způsobem rozhodnout o původní žádosti stěžovatelky o informace ze dne 4. 9. 2018.

[25] V případě, že NSS zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek. NSS proto rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.

pokračování

[26] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, proto jí NSS dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[27] Tyto náklady jsou tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatelky advokátem, a to jak v řízení před městským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem, a částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením stěžovatelky advokátem se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. NSS přiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení za celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a tři písemná soudní podání (žaloba, replika a její doplnění, kasační stížnost) ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý vynaložený úkon právní služby náleží stěžovateli mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tak za jeden úkon právní služby připadá částka 3 400 Kč. Stěžovatelce tudíž za čtyři úkony náleží částka 13 600 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 21 600 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce k rukám jejího zástupce JUDr. Jana Waltera, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený X,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovaném **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
u: sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4, a rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 21. 6. 2019, č. j. MU-VEJ/83/2019/taj, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2022, č. j. 15 A 133/2019-81, je žalovaný povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 21. 6. 2019, č. j. MU-VEJ/83/2019/taj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), částečně odmítl žádost žalobce ze dne 29. 1. 2019, a to v bodě č. 6, který se týkal „*poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti*“ s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci vyžádané informace. Zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí povinného subjektu nebylo dostatečně odůvodněno dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109. Konstatoval, že již v odvolání namítal, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť povinný subjekt v něm neprokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací. Žalovaný se v odvolacím řízení s odvolací námitkou žalobce nevypořádal a odůvodnění rozhodnutí nedoplnil. Žalobce pokračoval, že požadavek na to, aby správní orgán prokázal náležité úsilí o vyhledání informace, vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu a na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41.
3. Žalobce dále ve vztahu k nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu namítl, že povinný subjekt v něm nedoložil, že nemá povinnost informací disponovat. Z rozhodnutí žalovaného ani z prvostupňového rozhodnutí podle názoru žalobce žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se povinný subjekt snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tento požadavek dle žalobce rovněž vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že povinný subjekt dostatečně prokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací, a to tím, že v písemnosti ze dne 25. 4. 2019 uvedl, že požadovanou informaci nemá k dispozici. Toto tvrzení podle žalobce není samo o sobě dostatečně průkazné a neobsahuje přezkoumatelný popis postupu, jak bylo zjištěno, že povinný subjekt informací nedisponuje.
4. Žalobce též uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí nevyplývá z úvah uvedených v odůvodnění. Výrokem povinný subjekt částečně odmítl žádost o informace ze dne 29. 1. 2019, zatímco odůvodnění rozhodnutí se týká již výlučně žádosti ze dne 19. 2. 2019. Žalobce pokračoval, že žalovaný si tohoto rozporu všiml, ale skutkové závěry povinného subjektu nezpochybnil a chybně je považoval za použitelné v řízení o žádosti o informace ze dne 29. 1. 2019.
5. Žalobce poté nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že povinný subjekt informací nedisponuje, neboť nevyřizoval předmětnou stížnost, a tudíž nemůže disponovat písemností, kterou byl stěžovatel žalobce vyrozuměn o vyřízení stížnosti. K tomu žalobce doplnil, že povinné subjekty mohou disponovat řadou písemností, které samy nevytvořily.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce závěrem uvedl, že byl zkrácen na svém právu na informace, které je zaručeno čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného, který nedostal své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobce před nesprávným rozhodnutím povinného subjektu. Rozhodnutím žalovaného tak došlo k faktickému odepření informace.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že lze žalobci přisvědčit v tom smyslu, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je poměrně stručné. Konstatoval, že důvodem odmítnutí části žádosti žalobce uvedené pod č. 6 bylo zjištění povinného subjektu, že požadovanou informací nedisponuje a žalovaný tvrzení o neexistenci informací neměl důvod zpochybňovat. Dodal, že z § 3 odst. 3 InfZ lze dovodit, že se poskytování informací podle InfZ vztahuje k poskytování informací, které fakticky existují, nikoli poskytování neexistujících informací.
8. K námitce žalobce, že povinný subjekt neprokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací a nezabýval se tím, zda má povinný subjekt povinnost vyžádanými informacemi disponovat, žalovaný uvedl, že požadovaná informace uvedená pod číslem 6 podané žádosti se váže na informaci, kterou žalobce požadoval pod číslem 1 a která se týkala podnětu žalobce ze dne 18. 12. 2015. Žalovaný dovodil, že pokud povinný subjekt nevyřizoval stížnost ve věci podnětu k Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu, ze dne 18. 12. 2015, nemá k dispozici písemnost, kterou by byl žalobce vyrozuměn o výsledcích řešení tohoto podnětu. Rovněž nemá povinnost takovou informaci mít. K žalobním důvodům, které žalobce vznesl již v průběhu správního řízení, žalovaný dále odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Další vyjádření žalobce a žalovaného

9. Žalobce v replice ze dne 19. 9. 2019 zopakoval žalobní námítky a uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření převážně opakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a k řadě žalobních bodů se nevyjádřil vůbec. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že na základě definice v § 3 odst. 3 InfZ neměl žalovaný důvod zpochybňovat tvrzení povinného subjektu o tom, že vyžádanou informací nedisponuje. Podle názoru žalobce měl povinný subjekt povinnost předmětnou stížnost vyřídit, tedy rovněž disponovat vyžádanými informacemi. Žalobce poukázal na § 175 správního řádu upravující postup správních orgánů při vyřizování stížností. Stížnost ze dne 18. 12. 2015 směřovala proti stavebnímu odboru městského úřadu, proto měl povinný subjekt, kterým je právě městský úřad, stížnost vyřídit a informací disponovat. Žalobce k povinnosti povinného subjektu uvedl, že měl přesvědčivě ukázat, že vyvinul náležité úsilí o vyhledání informace a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
10. Ve svém podání ze dne 9. 12. 2020 označeném jako „Doplnění žaloby“ žalobce popsal skutečnosti, které předcházely podání žaloby. Uvedl, že on i jeho matka jsou již několik let při své chatařské rekreaci v obci Kovářská dlouhodobě obtěžováni imisemi z provozu blízkého pilařského závodu „Pila Kovářská“, která je provozována v rozporu se zákonem. Od roku 2015 se hluchost provozu zvýšila z důvodu výměny vrat v areálu pilnice. Podnětem ze dne 18. 12. 2015 na to žalobce upozornil a požádal stavební úřad o prošetření, zda výměnou vrat nedošlo k porušení stavebního zákona. Žalobce nebyl o způsobu vyřízení podnětu vyrozuměn a dne 21. 10. 2017 podal u stavebního úřadu stížnost, ve které upozornil na předchozí nesplnění informační povinnosti. Žalobce má tedy důkaz, že stížnost byla žalovanému doručena, a to je přehled datových zpráv doručených do datové schránky povinného subjektu. V této stížnosti právní zástupce žalobce upozorňoval na nesplnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informační povinnosti podle § 42 správního řádu. Povinný subjekt však na stížnost nereagoval. Žalobce se následně za účelem získání podkladů pro podání podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu rozhodl uplatnit své právo na informace podle InfZ, přičemž tak učinil předmětnou žádostí ze dne 29. 1. 2019. Žalobce dále zdůraznil, že největší zájem na získání vyžádaných informací má žalobce sám, nikoli jeho právní zástupce.

11. V podání ze dne 16. 8. 2023 žalovaný uvedl, že žalobce požadoval „*poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti*“. Přehled datových zpráv předložený žalobcem není v této věci relevantní. Žalovaný proto setrval na svém názoru, že není dán důvod rozporovat názor povinného subjektu, že informací požadovanou pod bodem 6 žádosti nedisponuje, neboť se jedná o neexistující informaci.
12. Žalobce ve svém podání ze dne 15. 9. 2023 uvedl, že se svou matkou Mgr. S. W. vedli a vedou od roku 2014 u zdejšího soudu více sporů podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Všechny spory souvisí s pilařským závodem Pila Kovářská, jehož provoz se významně dotýká oprávněných zájmů žalobců. Až na tři výjimky je předmětem žalob ochrana práva žalobců na informace. Přibližně od roku 2022 zdejší soud přiznává oběma žalobcům jen náhradu ve výši soudního poplatku a cestovních výdajů. Z množství žalob soud usuzuje, že žalobci vedou „spor pro spor“ a nezabývá se argumentací, kterou žalobci tvrdí a dokládají legitimní důvody konkrétních žádostí o informace. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2023, č.j. 3 As 245/2022-38, ve kterém byly náklady řízení Mgr. S. W. přiznány a na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 7. 2023, č. j. 11 C 104/2022-68, v němž byl odmítnuta argumentace, že žalobce vede „spor pro spor“.

Ústní jednání soudu

13. Právní zástupce žalobce se z jednání soudu dne 24. 10. 2023 omluvil, stejně jako žalobce.
14. Pověřený pracovník žalovaného setrval při jednání soudu na dosavadních stanoviscích.
15. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl k návrhu žalobce dokazování sdělením Městského úřadu Vejprty ze dne 18. 3. 2020, č. j. MU-VEJ/916/2020/VVS, s přílohou přehledu příchozích zpráv do datové schránky Městského úřadu Vejprty dne 21. 10. 2017 (č. l. 61-62 soudního spisu).
16. Soud naproti tomu pro nadbytečnost neprovedl dokazování navržené žalobcem, a to rozhodnutím Městského úřadu Vejprty ze dne 21. 6. 2019, odvoláním ze dne 27. 6. 2019, rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2019 s doručenkou, neboť jsou tyto dokumenty součástí správního spisu, přičemž správním spisem se dokazování v soudním řízení správním neprovádí a obsah správního spisu byl při jednání referován. Dále soud pro nadbytečnost neprováděl dokazování leteckým snímkem obce Kovářská s vyznačením domu č.p. 132 a pilařského závodu, záznamem webové prezentace pilařského závodu, záznamem zvuku katru v objektu pilnice snímaným u domu č. p. 132, záznamem zvuku motorové pily na manipulační ploše před pilnicí snímaným u domu č. p. 132, rozhodnutím o nařízení prvního zkušebního provozu, rozhodnutím o nařízení druhého zkušebního provozu, rozhodnutím o správním deliktu ze dne 8. 10. 2013, příkazem ze dne 9. 9. 2020, vybranými důkazy o provozu pily v roce 2014, 2016, 2018, 2019, 2020, záznamy AK z 20. 8. 2012 a ze dne 9. 11. 2012, výslechy žalobce, Mgr. S. W., M. B., N. B., podnětem ze dne 18. 12. 2015, a to vzhledem k tomu, že dosavadní dokazování postačuje k rozhodnutí o předmětu řízení, kterým není provoz pilařského závodu, ale poskytování informací. Dále soud neprovedl dokazování rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2023, č. j. 3 As 245/2022-38, který je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu znám z úřední činnosti, dále neprovedl dokazování rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 30 Cdo 2531/2016-229, neboť se jedná o odkaz na obecný judikát, přičemž judikaturou k právním otázkám se dokazování neprovádí. Dále soud neprovedl dokazování ani rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. 7. 2023, č.j. 11 C 104/2022-68, neboť případy žalobce jsou soudu dostatečně známy a předmětem rozhodování obvodního soudu byl nárok na náhradu nemajetkové újmy spočívající v nepřiměřené délce řízení před zdejším soudem, což se zjevně míjí s předmětem nyní posuzovaného případu.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Soud nejprve konstatuje, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 13. 4. 2022, č. j. 15 A 133/2019-81, kterým žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 6 As 102/2022-33, tak, že uvedený rozsudek zdejšího soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce v doplnění žaloby uvedl, že jeho stížnost byla povinnému subjektu doručena dne 21. 10. 2017, a jako důkaz předložil přehled datových zpráv, které byly povinnému subjektu doručeny. Uvedení dne a způsobu doručení podání umožňuje toto podání dohledat a ověřit, zda je k němu veden spis, a pokud ano, zda se v něm nachází písemnost informující o způsobu vyřízení tohoto podání (stížnosti). V dalším řízení je krajský soud povinen se vypořádat s touto argumentací žalobce. Dále se Nejvyšší správní soud ztotožnil s námitkou žalobce, že povinný subjekt může mít i písemnosti, které sám nevytvořil. Povinný subjekt musí – aby dostal povinnosti přezkoumatelně doložit úsilí nalézt tuto informaci – v první řadě přezkoumatelně doložit, zda se mu podařilo dohledat tento podnět. Následně musí přezkoumatelně doložit, jaký byl další osud tohoto podnětu – tedy zda mu bylo přiděleno číslo jednací či k němu byl vytvořen spis, zda byl tento podnět postoupen jinému orgánu, a konečně zda se v tomto spisu požadovaná informace (písemnost informující žadatele o vyřízení podnětu) nachází či nikoliv. Bez toho nelze přezkoumat, zda požadovanou informaci má či nemá k dispozici. Dle Nejvyššího správního soudu naopak není důvodná námitka, že městský úřad musí disponovat písemností o vyřízení stížnosti, neboť byl povinen stížnost vyřizovat a důvodná není ani námitka týkající se chybného označení data žádosti o informace, neboť jde o chybu v psaní. Úkolem krajského soudu v dalším řízení je tedy posoudit nejprve opodstatněnost námítka žalobce, že dne 21. 10. 2017 doručil povinnému subjektu svou stížnost. Na tomto základě pak musí krajský soud vyhodnotit, zda v řízení před správními orgány bylo přezkoumatelně doloženo úsilí povinného subjektu požadovanou informaci dohledat.
19. Na tomto místě zdejší soud podotýká, že je v řízení podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Soud pak předesílá, že po opětovném přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že předmětná žádost žalobce o informace adresovaná povinnému subjektu ze dne 29. 1. 2019 se týkala vyřízení podnětu ze dne 18. 12. 2015, který žalobce adresoval Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu. Žádost obsahovala celkem 6 bodů. Přípisem ze dne 25. 4. 2019 povinný subjekt informace požadované pod body 1 – 5 poskytl a bod 6 týkající se „*poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti*“ odmítl nesprávnou formou, tj. neformálním sdělením, že písemnost nemá k dispozici, a žádost proto v tomto bodě odmítá. Žalobce proti tomu podal dne 29. 4. 2019 stížnost k žalovanému, na kterou žalovaný reagoval tak, že povinnému subjektu rozhodnutím přikázal, aby bod 6 žádosti žalobce do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí vyřídil. Na základě toho vydal povinný subjekt dne 21. 6. 2019 prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce částečně odmítl a to v bodě 6 s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť povinný subjekt podle názoru žalobce neprokázal vyvinuté úsilí k dohledání informace a nezabýval se tím, zda mu ze zákona nevyplývá povinnost informací disponovat. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4.
22. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť z něj není zřejmé, zda povinný subjekt vyvinul dostatečné úsilí k dohledání vyžádaných informací a rovněž z něj nevyplývá, že povinný subjekt nemá povinnost vyžádanými informacemi disponovat. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
23. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
24. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
25. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.

26. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
27. Soud konstatuje, že v tomto případě povinný subjekt odmítl poskytnout informace s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. V uvedeném případě tedy došlo k odmítnutí poskytnutí informace z tzv. faktického důvodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Je pravdou, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je velice stručné a neobsahuje nic bližšího k tvrzení, že předmětnou informací povinný subjekt nedisponuje. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2009, č. j. 6 Ads 26/2009-67, stručnost rozhodnutí nemusí znamenat jeho nepřezkoumatelnost. V tomto směru pak bylo rozhodnutí povinného subjektu doplněno rozhodnutím žalovaného, který v odůvodnění vysvětlil, že povinný subjekt částečně odmítl žádost v bodě 6 z faktického důvodu, jelikož předmětnou informací nedisponuje a povinný subjekt podnět ze dne 18. 12. 2015 nevyřizoval, neměl tedy k dispozici písemnost, kterou by byl žalobce vyrozuměn o výsledcích řešení tohoto podnětu. Žalovaný tak v odvolacím řízení napravil stručnost odůvodnění povinného subjektu. Rozhodnutí povinného subjektu tedy bylo přezkoumatelné, neboť důvody odmítnutí části žádosti jsou z odůvodnění zřejmé a rozhodnutí vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.
28. Z provedeného dokazování před soudem poté vyplynulo, že dne 21. 10. 2017 byla do datové schránky povinného subjektu doručena z datové schránky JUDr. Jana Waltera písemnost označená jako „*Stížnost na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, ve věci podnětu z 18. 12. 2015 k šetření porušení rozhodnutí o zkušebním provozu v souvislosti s výměnou vrat v objektu na parc. č. st. X v k. ú. X*“ (přijato dne 23. 10. 2017). Z uvedeného je patrné, že stížnost ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 byla podána u povinného subjektu, přičemž se toto zjištění dostalo do přímého rozporu se sdělením povinného subjektu ze dne 25. 4. 2019, ve kterém bylo uvedeno, že taková stížnost nebyla zaevidována ani vyřizována, na což navazovalo rozhodnutí povinného subjektu v nyní projednávané věci ze dne 21. 6. 2019, a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného vycházející z neexistence stížnosti. V daném případě měl tedy povinný subjekt vysvětlit, jak s podanou stížností naložil a přezkoumatelně doložit i úsilí požadovanou informací (písemnost) nalézt. Tyto skutečnosti však rozhodnutí ani správní spis žalovaného či povinného subjektu neobsahují.
29. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že povinným subjektem tvrzený skutkový stav, že neexistuje písemnost, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 týkajícího se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ po doplnění dokazování před soudem nemá oporu ve spise podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný tento závěr aproboval, a zatížil tak žalobou napadené rozhodnutí stejnou vadou.
30. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy soud výrokem I. rozsudku žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V rámci dalšího řízení je žalovaný vázán

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Jelikož bylo předmětnou vadou řízení stíženo i rozhodnutí povinného subjektu, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také ke zrušení tohoto rozhodnutí.

31. Podle § 16 odst. 6 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.
32. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávajícího stavu nelze uzavřít, že zde neexistují další zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace, neboť žalovaný ani povinný subjekt nepostupovali při vyřízení stížnosti žalobce zákonným způsobem. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informace dle § 16 odst. 6 věty druhé InfZ.
33. Žalobce měl v projednávané věci konečný úspěch, a proto soud výrokem II. v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši 8 000 Kč, která se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a z částky 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.
34. Soud žalobci nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Soud totiž nemůže odhlížet od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská.“ Soud eviduje celkem 150 soudních sporů v souvislosti s „Pilou Kovářská, které vedou žalobce, Mgr. S. W. a JUDr. Jan Walter. Právní zástupce JUDr. Jan Walter zastupuje žalobce či Mgr. S. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo z vyjádření v této věci, jakož i z podání ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
35. Soudu je též známo, že žalobce a Mgr. S. W., zastoupeni stejným právním zástupcem, jako v nynější věci vedli či stále vedou řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovali pokaždé poskytnutí informací dle InfZ. V některých sporech je požadováno poskytnutí podání, které dříve učinila jedna ze tří shora jmenovaných osob. Například jenom ke Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem bylo podáno celkem 172 podání od Mgr. S. W., Ing. T. W. a JUDr. Jana Waltera, jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 15 A 107/2019. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, sp. zn. 15 A 130/2019, též vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1 042 podání.
36. Ostatně i z provedeného dokazování v této věci vyplývá, že JUDr. Jan Walter zaslal do datové schránky povinného subjektu ve dnech 20. 10. 2017 a 21. 10. 2017 celkem 11 podání z toho 9 označených jako stížnost.
37. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíce ledna až dubna 2019 podali ve věci „Pila Kovářská“ u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „*skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.*“

38. Ve věci „Pila Kovářská“ tedy bylo podáno řádově tisíce podání vůči orgánům veřejné správy a byly vedeny stovky sporů (soudu jsou z úřední činnosti známy i další subjekty vůči nimž činí uvedená trojice podání, např. Policie České republiky, Zdravotní ústav v Ústí nad Labem). Je věcí právního zástupce a jeho klientů, jakou procesní strategii při jednání s orgány veřejné moci zvolí, aby dosáhli svého cíle, nicméně pokud i přes uvedené množství podání nejsou žalobce a Mgr. S. W. stále spokojeni s výsledkem, nezbyvá než konstatovat, že se jedná nejméně o nesprávnou strategii právní pomoci či vedení „sporu pro spor“. V takovém případě náhrada nákladů právního zastoupení žalobci nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. října 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.